

Seitsemän korppia

Eräällä miehellä oli seitsemän poikaa eikä ainoatakaan tyttäätä, vaikka hän hartahimmasti itselleen tyttö-lasta toivoi; viimein hänen vaimonsa taas synnytti lapsen, ja sepä oli tyttönen. Vaikka kyllä kaunis, oli tuo kuitenkin heikko sekä pieni, ja tämän heikkouden tähden sille hätä-kaste aiottiin. Isä silloin pojista yhden lähetti lähteelle, kiiruusti noutamaan vettä, millä kävisi kastaminen, ja hänen muassansa sinne juoksi myös nuot toiset kuusi. Mutta jokainen tahtoi ensimmäiseksi ammentamaan, ja siinä heiltä astia veteen luikahti. Nytpä hämmästyneinä jäivät lähteen äärelle seisomaan, tietämättä, mikä neuvoksi, eikä kukaan tohtinut kotia palata. Sillä välin isä levottomaksi kävi, peläten, että tyttö kastamatonna kuolisi, eikä ymmärtänyt, miksi pojat noin kauan viipyivät matkallansa. "Varmaankin," ajatteli hän, "ovat he leikittelemään ruvenneet sekä tehtävänsä aivan unhoittaneet"; ja kosk'ei poikia kuulunutkaan, kirosi hän heitä viimein vihoissansa, sanoen: "soisin noitten poika-lurjusten kaikkien muuttuvan kaarneiksi." Tuskin hän nämät sanansa oli sanonut, jopa ylhäältä suhina kuului, ja sinne katsahtaessaan näki hän seitsemän piki-mustaa kaarnetta ilmassa lentää liitelevän.

Vanhemmat eivät kyenneet kirousta enään peräyttämään ja vaikka kylläkin surivat poikiensa kovaa kohtaloa, heidät kuitenkin sai jotenkin lohdutetuksi tuo tyttö kultanen, joka pian rupesi voimistumaan ja päivästä päivään kauniimmaksi kasvoi. Isoon aikahan ei hän edes tietänyt, että hänellä veljiä oli ollutkaan, sillä vanhemmat eivät niistä sanaakaan hänelle hiiskuneet, kunnes eräänä päivänä sattumalta kuuli muutamain outojen tuosta puhuvan: "tyttö kyllä on kaunis, mutta ompa kuitenkin hänessä oikea syy siihen, että hänen seitsemän veljeänsä onnettomiksi tuli." Tästä kovin surullisena meni hän isänsä ja äitinsä tykö sekä kysyi heiltä, oliko hänellä tosiaankin veljiä ollut ja mihinkä nuot olivat joutuneet. Nyt eivät vanhemmat enään saattaneet salaisuuttansa salata, mutta selittivät kuitenkin näin onnen sallimuksesta käyneeksi sekä sanoivat hänen syntymisensä vain olleen tuohon satunnaisena syynä. Mutta tyttöä joka päivä kalvasi oman-tunnon vaivat, ja hän velvollisuudeksensa päätti veljiensä pelastamisen. Hän ei hengen rauhaa saanut, kunnes kerta läksi ulos

mailmalle, veljiänsä hakemaan vaikka mistäkin, sekä heitä pelastamaan, maksakoon mitä maksoi. Muuta ei hän mukaansa ottanut, kuin vanhempiensa muistoksi pienen sormuksen, leipä-kyrsän syötäväksensä, vettä pikku potillisen juotavaksensa sekä pienen tuolin, jonne hänen sopisi istahtaa väsyttyänsä.

Nyt hän kau'as kulki, aina vain yhä edemmäksi, mailman äärihin saakka. Silloin hän auringon luoksi ennätti, mutta sepä kuuma ja hirveä sekä pienten lasten syöjä. Vilppaasti hän sieltä sentähden juoksi kuun puoleen, mutta kuu kylmä, kamottava ja häijy sekä huusi, lasta huomattessansa: "haiseepa ihmisen-lihalta, haiseepa!" Tämän kuultuansa tyttö kiiruhusti riensi tiehensä ja tuli sitten tähtien luoksi; nämät häntä ystävällisesti kohtelivat, ja kukin heistä eri tuolillansa istui. Mutta koin-tähti istuoltansa nousi, antoi hänelle pienen kanan- luun sekä lausui: "jollei sinulla tätä pikku luuta ole, et lasivuorta kykene avaamaan, ja lasi-vuoressa sinun veljesi ovat."

Tyttö luun otti, kätki sen visusti huiviinsa sekä jatkoi matkaansa, kunnes lasi-vuoren juurelle pääsi, ja oli kuin olikin ovi lukussa. Hän nyt tuon pienen luun aikoi ottaa avuksensa, mutta huivia solmuista avattuaan hän sen tyhjäksi havaitsi ja hukkaan oli häneltä mennyt armaan tähtyen lahja. Mikä hänelle nyt neuvoksi? veljensä hän tahtoi pelastetuiksi, mutta puuttuipa avainta, millä lasi-vuorta kävisi avaaminen. Tuo pikku sisar kiltti otti veitsen, leikkasi sakari-sormensa poikki sekä pisti sen oveen, joka tuosta heti aukeni. Kun sitten tyttö oli vuoreen astunut, tuli häntä vastaan pieni kääpiö, joka lausui: "lapsi kultaseni, mitä sinä haet?" - "Haempa seitsemää kaarnetta, jotka ovat veljiäni," vastasi tyttö. "Herrat kaarneet," sanoi kääpiö, "eivät nyt ole kotona, mutta jos tahdot täällä vartoa, kunnes palaavat, niin tule sisälle." Sitten kääpiö kaarneita varten pöydälle asetti seitsemän pikku taltrikkia ja seitsemän pikku pikaria, pannen taltrikeille syötävää sekä pikareihin juotavaa, ja sisar joka taltrikilta söi murusen sekä joi pienen siemauksen joka pikarista, mutta laskipa viimeiseen sen sormuksen, jonka hän oli kotoa tuonut muassansa.

Äkkiä suhina ja viuhina ulkoa kuului ilmasta; silloin sanoi kääpiö: "nyt herrat kaarneet kotia tulevat, lentäen, lehdellen." Ja jopa tulivatkin, syöminen, juominen mielessä, sekä laskeusivat alas kukin

taltrikkinsa ja pikarinsa ääreen. Siinä sitten toisillensa sanoivat: "kuka on minun taltrikiltani syönyt? kuka pikaristani juonut? ompa siitä ihmisen suu särpinyt." Ja kun seitsemäs oli pikariansa tyhjäksi saamaisillaan, kilahti noukkaa vasten tuo pieni sormus. Kaarne sitä sitten katselemaan ja tunsipa sen kohta isänsä ja äitinsä sormukseksi sekä huudahti: "Jumala suokoon, että pikku sisaremme täällä olisi, silloin me pelastetuita." Kun tyttö, joka oven takana seisoi kuuntelemassa, tämän toivotuksen kuuli, astui hän esille, ja nytpä kaarneet kaikki saivat ihmis-muotonsa takaisin. Siinä toisiansa suutelivat ja hyväilivät sekä palasivat sitten iloisina kotia.

* * *